

Materiale, det vil sige, den kan det efter Lovforslagets simple og klare Ord, naar den finder, at der er forbundet usforholdsmæssig Beføstning eller Vanskelighed med at faae Materiale paa de beskfttede Arealer. Den kan i det angivne Tilfælde give Ret til at tage Materialet udenfor det beskfttede Areal. Denne anden Bestemmelse er det, Udvalget har ment kunde passere. Dernæst kommer den tredje Bestemmelse, som gaar ud paa, at den samme Ret, som er givet i 1te Punktum af 2det Stykke, indrømmes i Tilfælde af, at der fler Brud paa et Dige eller tilspies dette anden overordentlig Bestaabigelse, der kræver hurtig Istandsættelse med Hensyn til det Materiale, der er nødvendigt til Skadens Udbring. Nu spørger jeg, om det kan falde Nogen ind at læse Ordet „nødvendigt“ anderledes end som: „den nødvendige Kvantitet af Materiale“. Dersom Meningen virkelig skulde være den, som det ærede Medlem har angivet, at Landvæsenkommissionen ikke har nogen Ret til at bestemme Expropriation udenfor de beskfttede Eiendomme, saa længe der er Fyld paa disse, saa spørger jeg: Hvorfor stod det saa ikke med rene og klare Ord i det Ændringsforslag, der blev sat ind i det andet Thing, og som, saa vidt jeg veed, endog blev onrevideret ved Regjeringens Foranstaltning? Det staar der ikke, og Ingen, som ikke veed det i Forveien, paastaar jeg, kan formode, at Forslaget skal læses saaledes. Nei, lad os holde os til Sagen, som den i Virkeligheden er. Den er ganske simpel og ligefrem den, at man har fastholdt det Utilstedelige i uden Videre at give Expropriationsret til Beskfttelsesdiger og Inddæmningsdiger, at man dog har indrømmet det lige over for Beskfttelsesdiger, som kunne antages at have en stor og almindelig Betydning og Interesse, og at man nu gjennem den sidste Bestemmelse i § 2 vil give en Expropriationsret til Istandsættelse af Stade paa saadanne Diger, som ved deres Tilbliven ikke have kunnet benytte den samme Expropriationsret. Det er det, der forekommer mig at være ulogisk og utilstedeligt, naar man ser hen til Grundlovens Bestemmelse. For saa vidt kan jeg indrømme, at det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) var mere logisk i sin Argumentation, idet han ganske bestemt gik ud fra, at det ogsaa kunde være berettiget at give Expropriationsret til Digtets første Tilveiebringelse.

Tobiesen: Ja, jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem fandt den Argumentation saa yderst befunderlig, som skulde gaa ud paa, at da man havde givet en vis Del Rettigheder lige over for interesseret Mand, skulde man nu ogsaa kunne komme til det Resultat, at man lige over for uinteresseret Mand skulde kunne drage sig hans Eiendom til Nytte, men jeg maa dog bede det ærede Medlem erindre, at første Punktum i den

første Paragraf i Lovforslaget, hvilket er indsat efter et Ændringsforslag af det ærede Medlem selv, jo netop gaar ud paa, at man tager en Uinteresseret med. Der staar, at Enhver kan tilpligtes at taale Anlæg eller Udvidelse af et Dige paa den ham tilhørende Grund, uden Hensyn til om han derved opnaar nogen Beskfttelse for sin Eiendom. Der er altsaa taget en uinteresseret Tredemand med her, og man tager uden Videre hans Eiendom i sin Interesse. Det henviser til Lovens første Paragraf, og dens Redaktion kan det ærede Medlem Intet have imod, da den er fremkommen ved Ændringsforslag fra ham selv; men dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at hvad der her bør være Hovedspørgsmaalet, slet ikke er, om en Mand er interesseret eller uinteresseret, men om han er villig eller uvillig til at deltage i Foretagendet. Expropriation er ikke en Tvang, øvet mod Uinteresserede, men mod dem, der ere uvillige, og en saadan Tvang gaar helt igjennem Lovforslaget som dets Hovedsiøene, dets Hovedregel, de nye Regler gaar alle ud paa, at man vil tvinge den Mand, som ikke er villig dertil, til at deltage i Udgifterne baade ved Anlægget og Vedligeholdelsen af et Dige. Her kan man altsaa slet ikke lægge Vægt paa Interesse eller Ikke-Interesse, men hvad det kommer an paa er, om Bedkommende er villig eller uvillig, og Uvillighed hjælper ikke det Mindste til at blive fri for Afgivelse af Materiale og Deltagelse i Udgifterne til Vedligeholdelse af Diget eller for Færdsel over sin Grund. Det forekommer mig, at naar der er givet den Regel, deriblandt i § 1, at man med Hensyn til Anlægget ikke bryder sig det Mindste om, hvorvidt den Bedkommende er interesseret i Foretagendet eller ikke, saa er det ingen Udvidelse af den i Loven givne Expropriationsret, at man her, hvor der kan ste betydelig Stade, lader tage Materiale, og det er kun Spørgsmaalet, i hvilke Tilfælde Materialet kan tages. Her brugte det ærede Medlem den Yttring, at Landvæsenkommissionen kunde tillade, at der blev taget Fyld paa en ikke beskfttet Eiendom, naar den der kunde faas med mindre Beføstning end paa selve den beskfttede Eiendoms Grund, men det paastaar jeg er aldeles utilstedeligt; thi i Loven findes der ikke den ringeste Antydning af, at det er Hensigten, at Materialet kan tages udenfor de beskfttede Eiendomme, medmindre det er forbundet — det siges der utrykkelig — med usforholdsmæssigt Besvær og Beføstning at faae det paa de beskfttede, og det forekommer mig fuldstændig klart, at hvis der paa samme Sted, hvor der blev taget Fyld til Digtets Anlæg, findes mere Fyld eller Materiale, kan ingen Landvæsenkommission være berettiget til at sige, at det vil være forbundet med usforholdsmæssigt Besvær og Beføstning at tage det der; thi hvad der ikke var forbundet med Beføstning og Uvillighed, da man anlagde Diget, kan ganske vist ikke være blevet det til den Tid, da man skal udbedre Diget. Jeg